

σπόντα

σπόντα, η, ουσ. [<ιταλ. sponda (= παραπέτο)]. **1.** η εσωτερική ελαστική πλευρά πλαισίου τραπεζιού του μπιλιάρδου: «απ' την πολλή χρήση του μπιλιάρδου, χάλασαν οι σπόντες του». **2.** ο υπαινιγμός: «άσε τις σπόντες και μίλα μου ντόμπρα και σταράτα».

- από σπόντα, βλ. λ. [αποσπόντα](#).

- μου την έφερε από σπόντα, βλ. φρ. μου την έφερε αποσπόντα, λ. αποσπόντα.

- μου το 'φερε από σπόντα, βλ. φρ. μου το 'φερε αποσπόντα, λ. αποσπόντα.

- πετώ μια σπόντα ή πετώ σπόντες ή πετώ σπόντα ή πετώ τη σπόντα ή πετώ τις σπόντες μου, λέω κάτι με πλάγιο τρόπο, κάνω υπαινιγμό, υπαινιγμούς, ιδίως για να αντιληφθώ τις προθέσεις ή τις αντιδράσεις κάποιου: «καθώς μιλούσαμε, πέταξα μια σπόντα για το χτεσινό επεισόδιο, αλλά αυτός δεν ήξερε τίποτα».

- ρίχνω μια σπόντα ή ρίχνω σπόντες ή ρίχνω σπόντα ή ρίχνω τη σπόντα ή ρίχνω τις σπόντες μου, βλ. φρ. πετώ μια σπόντα.

- του πετώ μια σπόντα ή του πετώ σπόντες, του μιλώ με υπαινιγμούς για να τον φέρω σε δύσκολη θέση: «επειδή ήξερε ποιος ήταν αυτός που είχε βάλει χέρι στο ταμείο, κάθε τόσο του πετούσε σπόντες κι ο άλλος δεν ήξερε πώς ν' αντιδράσει».

- του ρίχνω μια σπόντα ή του ρίχνω σπόντες, βλ. φρ. του πετώ μια σπόντα.

Κέντρο Ελληνικής Γλώσσας